

JAK SE JMENOVAL?

- 1 Jak se jmenoval Jidášův otec?
- 2 Jak se jmenoval důstojník italského pluku v Cesareji?
- 3 Jak se jmenoval muž, v jehož domě Marie pomazala Ježíšovi nohy?
- 4 Jak se jmenoval žíznavý poutník, který nabízel vodu tomu, od koho ji sám požadoval?
- 5 Jak se jmenoval apoštol, který zachránil jednoho muže před sebevraždou?
- 6 Jak se jmenoval muž, kterého Ježíš uzdravil u rybníka Siloe?
- 7 Jak se jmenoval muž, kterého uštkla zmije, když přikládal na oheň?
- 8 Jak se jmenoval veleknězův sluha, kterému Petr usekl ucho?
- 9 Jak se jmenoval císař, který nařídil, aby všichni Židé opustili Řím?
- 10 Jak se jmenoval učedník, který apoštola Pavla v Damašku ujistil o Božím povolání?
- 11 Jak se jmenoval správce ostrova Malta, kterému Pavel uzdravil otce?
- 12 Jak se jmenovala služebná v domě matky Jana Marka v Jeruzalémě?
- 13 Jak se jmenoval muž, u kterého Pavel v Damašku bydlel?
- 14 Jak se jmenovala žena, která usilovala o život Jana Křtitele?
- 15 Jak se jmenovala žena, která zemřela tři hodiny po úmrtí svého manžela?
- 16 Jak se jmenoval učedník, jehož druhé jméno bylo Lévi?
- 17 Jak se jmenovala Lazarova sestra, která se pečlivě starala o hosty?
- 18 Jak se jmenovala žena, kterou vzkřísil apoštol Pavel?
- 19 Jak se jmenoval učedník, kterému Ježíš řekl: „Jdi mi z cesty, satane“?
- 20 Jak se jmenoval muž, který pomáhal Ježíšovi nést kříž?

1 – ŠIMON IŠKARIOTSKÝ (Jan 13,26), **2** – KORNELIUS (Skut 10,1), **3** – ŠIMON MALOMOCNÝ (Mat 26,6), **4** – JEŽÍŠ, PŘI SETKÁNÍ SE SAMARSKOU ŽENOU (Jan 4,7-10), **5** – PAVEL – ŽALÁRNÍKA VE FILIPÁCH (Skut 16,27-29), **6** – JMÉNO NEZNÁME (Jan 9,1-7), **7** – PAVEL (Skut 28,3), **8** – MALCHOS (Jan 18,10), **9** – KLAUDIUS (Skut 18,2), **10** – ANANIÁŠ (Skut 9,17), **11** – PUBLIUS (Skut 28,7-8), **12** – RODÉ (Skut 12,13), **13** – JUDA (Skut 9,11), **14** – HERODIADA (Mar 6,19), **15** – SAFIRA (Skut 5,7-10), **16** – MATOUŠ (Mat 9,9; Luk 5,27), **17** – MARTA (Luk 10,40-41), **18** – TABITA - DORKAS (Skut 9,36-41), **19** – PETR (Mat 16,23), **20** – ŠIMON Z KYRÉNY (Mat 27,32)

HŘIVNA

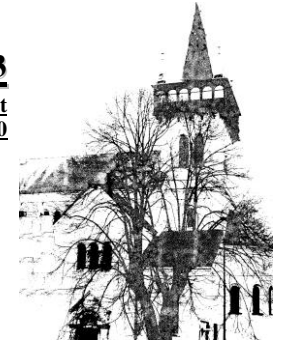
únor - březen 2013

2013 / 04

www.farnost.semily.net
administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 18.2.2013 do 3.3.2013

den	hod.	úmysl
18.02.	pondělí -----	
19.02.	úterý KA 18:00	za † Emila
20.02.	středa KA 8:00	za † Annu
POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA (21. - 23.2. od 18:00)		
21.02.	čtvrtek KO 18:00	za zdraví a Boží pomoc pro Zuzanu a Roberta
22.02.	pátek	Svátek Stolce sv. Petra KO 18:00 za obě naše rodiny a duše v očistci <i>křížová cesta od 17:30</i>
23.02.	sobota	Památka sv. Polykarpa DD 13:30 za farní společenství KO 18:00 za uzdravení nemocné Olgy
24.02.	neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ KO 8:30 za uzdravení dcery, ke cti Panny Marie za Bohuslava Plichtu a rodiče TT 10:00 na úmysl <i>při bohoslužbách sbírka „Svatopetrský haléř“</i>
25.02.	pondělí -----	
26.02.	úterý KA 18:00	za † Irenu a Jana
27.02.	středa KA 8:00	za † Zdeňka Stehlíka a bratra
	KA 20:00	NIKODÉMOVA NOC <i>bohoslužba při svíčkách - po mši svaté adorace do 22:00; v tichu a ve tmě - možnost přijetí svátosti smíření</i>
28.02.	čtvrtek KA 8:00	za duše v očistci
01.03.	pátek KO 18:00	na úmysl <i>svátost smíření od 16:30 do 17:30 - křížová cesta od 17:30</i>
02.03.	sobota	KA 8:30 za † maminku DD 13:30 za farní společenství KA 18:00 za syna Petra a syna Miroslava a za jejich rodiny
03.03.	neděle	3. NEDĚLE POSTNÍ KO 8:30 za † Vladimíra a Jiřinu Novákových, za † Jana Procházku - <i>při bohoslužbě sbírka na Koštofrank</i> TT 10:00 na úmysl

neděle 3.3. první neděle v měsíci - adorace v kapli 14:00 – 16:00

POZVÁNÍ:

od čtvrtka 21.2. do soboty 23.2. proběhne na faře ve velkém sále postní duchovní obnova na téma: „Boží milosrdenství“. Každý den se začíná bohoslužbou v kostele od 18:00. Duchovní obnovu povedou sestry z Kongregace sester Matky Božího milosrdenství.

SVATÝ PETR DAMIANI (21.2.)

Narodil se v Ravenně roku 1007 v rodině šlechtického původu, ale nuzného postavení. Stal se oboustranným sirotkem a prožil dětství, které nebylo ušetřeno útrap a soužení, třebaže se mu jeho sestra Roselinda snažila nahradit maminku a starší bratr Damian jej adoptoval za syna. Právě proto se později nazýval Petr Damiani.

Formaci obdržel nejprve ve Faenze a potom v Parmě, kde již ve svých 25 letech působil jako učitel. Kromě solidní kompetence na poli práva si osvojil také vybroušený styl v umění psát a díky své znalosti velkých latinských klasiků se stal jedním z nejlepších latiniků své doby a jedním z největších spisovatelů latinského středověku.

Kolem roku 1034 jej přivedla kontemplace absolutního Boha k postupnému odloučení od světa a jeho pomíjivých skutečností. Vstoupil do kláštera Fonte Avellana, který byl založen jen několik desetiletí předtím, ale byl již proslulý svou přísností.

Nicméně ideální obraz „církve svaté“ nekorespondoval - což on dobře věděl - s realitou doby. Proto se nebál poukazovat na nešvary, existující v kláštrech a mezi klérem. Roku 1057 opustil klášter a přijal, byť nerad, jmenování kardinálem a biskupem Ostie. Začal tak plně spolupracovat s papežem v nesnadném úsilí o reformu církve. Zjistil, že nestačí rozjímat. Musel se zříci krásy kontemplace, aby sám přispěl k dílu obnovy církve. Zřekl se tak krás poustevny a odvážně podnikal četné cesty a mise.

Deset let poté pak pro svou lásku k mnišskému životu obdržel roku 1067 dovolení vrátit se do Fonte Avellana a odstoupil z vedení diecéze. Jeho oddech však trval krátce. Již po dvou letech byl pozván do Frankfurtu, aby se pokusil zabránit rozvodu Jindřicha IV. a jeho manželky Berty.

Počátkem roku 1072 se vydal do Ravenny, aby vyjednal smír s místním arcibiskupem, který podporoval protipapeže. Během zpáteční cesty do své poustevny jej nečekaná nemoc přinutila zastavit se ve Faenze. v benediktinském klášteře S. Maria Vecchia za hradbami a tam v noci z 22. na 23. února roku 1072 zemřel.

PŮST MÁ SVŮJ PLNÝ SMYSL JEN TEHDY...

Dobrý den, potřebovala bych radu.

Řekla jsem si, že do velikonoc budu držet půst bez masa. Nesmím ani kuřecí? Tuším, že ryby můžu. Můžete mi prosím poradit, abych si to nepokazila? Děkuji

Prostá logika nám řekne, že člověk, který si něco ze svého osobního rozhodnutí zakáže, je vázán právě tím, co si zakázal. Pokud si tedy pisatelka zakáže kuřecí maso, nebude jíst kuřecí, pokud jen vepřové, nebude jíst vepřové.

A pokud chce držet půst podle postních předpisů římskokatolické církve, potom má držet půst od masa na Popeleční středu a Velký pátek, v ostatní pátky v roce mít půst od masa nebo si uložit jiný kající skutek (zřeknutí se něčeho, modlitba, almužna) a ve dnech, kdy je půst od masa, může jíst ryby.

Jenže dotaz vyvolává ještě dvě další otázky: Proč chce do velikonoc držet půst od masa? A druhá: Co myslí tím, „že by si to pokazila“?

Půst má svůj plný smysl tehdy, jestliže je zřeknutím se něčeho ve prospěch potřebných lidí, nebo když je mým (zcela nepatrným) připojením se ke Kristově utrpení (to je případ pátečního postu), případně když je výrazem mého přesvědčení, že se něčeho vzdávám proto, abych tím nějak (třeba zcela subjektivně) projevil svou lásku k Bohu, případně odstranil něco, co mi v lásce k Bohu nebo v lásce k bližním překáží.

Kromě toho může mít půst význam sebevýchovný (cvičím se v odříkání), zdravotní (chci snížit nadváhu), ale také sebeobdivný - chci sobě či druhým ukázat, co jsem dokázal. Žádný z těchto motivů ovšem nemůže hrát v rozhodnutí pro půst z pozice víry žádnou význačnější roli a ten poslední je vyloženě špatný, je-li dominantní.

Starost o to, „abych si to nepokazila“, kterou pisatelka vyjadřuje, by mohla ukazovat buď na to, že připisuje postu nějaký pověrečný (případně magický) význam nebo že ho bere jako cvičení, ve kterém chce obstát především sama před sebou.

Takže chce-li si něco člověk v postní době uložit, měl by zvážit proč to dělá a zda je to schopen dodržet. A bylo by velmi dobré, kdyby se naznačeným nepravým motivům vyhnul nebo je alespoň měl někde v pozadí svého rozhodování. *(A. Opatrný)*

V SAMOTĚ

Jestliže máme dojem, že jsme v modlitbě ještě příliš zaměřeni na sebe, nijak se tím netrapme. Projevme jednoduše Bohu svou touhu milovat ho čistou a nezištnou láskou a s důvěrou se mu úplně odevzdejme, neboť on se už postará, aby nás očistil.

Kdybychom to chtěli zvládnout vlastními silami, rozlišit v sobě čisté od nečistého a zbavit se předčasně onoho koukolu, byla by to čirá domýšlivost a riskovali bychom, že s ním vytrháme i dobré obilí (srov. Mt 13,20-34). Nechme jednat Boží milost, spokojme se tím, že setrváváme v důvěře a budeme trpělivě snášet chvíle vyprahlosti, které na nás Bůh určitě dopustí, aby očistil naši lásku k němu.

Pokorný člověk rád uzná, že není ničím, protože Bůh je pro něho vším. Svou ubohost nepokládá za drama, ale za šanci, neboť umožňuje Bohu projevit, jak je milosrdný. V samotě a v tichu před Bohem se člověk naopak ocitne sám a bez opory tváří v tvář sobě a své ubohosti. Ale ubohost si přiznáváme jen velmi těžko, proto máme přirozený sklon utíkat před tichem. V modlitbě srdcem není možno uniknout před tímto prožitkem ubohosti. Jenže právě takové důvěryplné a radostné přiznání slabosti je pramenem všech duchovních dober. *(Jacques Philippe)*

*Nehněvejte se, a nehřešte; slunce nezapadej na hněvivost vaši.
Nedávejte místa ďáblu. Kdo kradl, již více nekrad', ale raději pracuj,
dělej rukama, což dobrého jest, aby měl, z čeho udělití nuznému.*

(Ef 4,26-28 KRAL)

nerozhodil. V mé studijní minulosti je mnoho pádů, mnoho zakopnutí, mnoho chyb, mnoho zmatků a mnoho nevědomostí. To není výmluva k nicnedělání, k setrvání na své pozici, k setrvání zažitých zvyků a návyků. Naopak. To co jsem při nevalné zkoušce zažil a prožil je důvod k tomu, abych se studiem islámských dějin neskončil a stále v nich pokračoval – koneckonců mne to velmi bavilo a bavit nepřestalo.

Milí přátelé, tento týden byl nabit různými událostmi. Nejprve oznámil svou rezignaci současný papež Benedikt XVI.. Byl to velice silný zážitek, když jsem přišel ze školy do jídelny. Vždy pár minut před obědem s fratellem Aldem Benettim, italským přes osmdesát let starým comboniánem sledujeme televizní katecheze veronského arcibiskupa Mons. Giuseppe Zentiho. Toto pondělí však fratello Aldo ovladačem skákal z jedné arabské stanice na druhou, pak zase na italskou a bleskově mne sděloval, že Benedikt ohlásil rezignaci. Nechtělo se nám tomu věřit. Hned jsem psal smsku do Semil, našemu panu farářovi, který se to zrovna také dozvěděl. Co říci jiného, než: nepolevujme v modlitbě za Benedikta i za jeho nastávající poklidný život, také za jeho zdraví a stálou chuť psát myšlenky o podivuhodném sepětí mezi vírou a rozumem. Nepolevujme však v modlitbě ani za církev, která ač je mystickým tělem Kristovým, stále potřebuje očistění, protože jejími údy jsou lidé, tedy hříšníci a slabší, kteří stále potřebují očistění.

A prosím, předložme také Pánu Bohu v našich intimních rozhovorech s ním, tedy v našich modlitbách, všechny své prosby a všechny své starosti s církví i s celým světem. Vždyť církev není pouze společností nebo nějakou institucí ve světě, ale je kvasem tohoto světa. Proto, jestliže tento kvas, bude skutečně kvasem a svět bude prokvasovat, pak i svět bude pociťovat požeňání, radost, víru, naději i lásku.

Popeleční středou jsme zase vstoupili do čtyřicetidenní doby postní, kdy se připravujeme na svátky velikonoční. Necht' nám tato cesta k pramenům je cestou k dobrému a smysluplnému očistění od všech marností, všech zbytečností, od všeho toho, co nám podráží nohy, co nás odděluje od té správné cesty a správného směru. Přijmeme pomoc našich nebeských patronů, přijmeme inspiraci mezi světci i mezi lidmi opuštěnými, zraněnými, nemocnými.

Můj Pane a Bože, prosím dej, aby domov sv. Alžběty v Žernůvce u Tišnova, aby Papežská kolej Nepomucenum v Římě i všechny tam působící sestřičky boromejky, aby také semilská farnost i celé město Semily a v neposlední řadě i všichni misionáři comboniáni a farnost svatého Josefa v Zamálku v Káhiře, aby se všichni tito opravdově a hluboce ve svém srdci i ve svém celém životě připravili na slavení Velikonočních tajemství - Tvé smrti a Tvého Vzkříšení. O to Tě můj Bože prosím skrze Tvého syna Ježíše Krista, v Duchu svatém.

Váš i Kristův poutník Lukáš

Z VRABČÁKU K NILU

Díl dvanáctý: Zpráva o zkoušce

Milí Semilané a přátelé z krajů blízkých či vzdálených. Tento dvanáctý dopis, který Vám píši ze svého dočasného pobytu v Káhiře, píši ve spěchu a bez valné přípravy. Zřejmě si ho po sobě přečtu jen jednou, nejvíce dvakrát. Omluvte tedy prosím chyby gramatické i stylistické, zmatky a zmatenosti, neplynulost a neladnost textu. Co je příčinou toho, že píši ve spěchu? Pokusím se to vysvětlit.

Jak víte, studuji tu nejen arabský jazyk, ale i úvod do islámského náboženství. A přesně z tohoto předmětu, jsem měl včera (tedy ve čtvrtek 14. 2.) ústní zkoušku, která uzavírala přednášky z prvního semestru. Ten byl celý věnován islámským dějinám. Inu museli jsme se tedy učit o předislámské Arábii, o proroku Muhammadovi (r. 570-632), o jeho slavných čtyřech nástupcích prvních chalífích (r. 632-661), o první muslimské dynastii Ummajovců, která sídlila v Damašku (r. 661-750), o slavné dynastii Abbásovců, která sídlila v Bagdádu (r. 750-1258). Museli jsme také vědět ledacos o vzniku ší'itského islámu. V částech z druhého tisíciletí křesťanského letopočtu jsme se zase učili o křížových výpravách (11. až 13. století) a o množství dynastií v různých místech muslimského území z tohoto období (Ummajovci ve Španělsku, Fátimovci v Egyptě, Safiovcí a Kadžárovci v Persii), ale také o Seldžucké říši, Mongolské říši, zvláště pak o Ilchanátu jednom ze čtyř chanátů Mongolské říše, pod jehož území spadala území dnešního Iráku, Afghánistánu, Turkmenistánu, Arménie, Ázerbajdžánu, Gruzie, Turecka či západního Pákistánu. Také jsme se učili a tedy museli umět o Říši Velkých Mughalů čili o Mogulské říši na indickém subkontinentu (r. 1526-1858).

Ovšem nebyly by to dějiny islámu, kdybychom se neučili o poslední slavné muslimské dynastii tedy o Osmanské říši, která přetrvávala až do roku 1922. Poslední tři přednášky v prvním semestru pak byly věnovány současné historii a moderním trendům. Na zkoušku jsme se tedy museli učit o tzv. otcích islámského modernismu (Džamáluddín Afghání, 1838-1897; Muhammad Abduh, 1849-1905; Sajjid Ahmad Chán, 1817-1898; Rafá'ah Ráf'i al-Tahtáwí, 1801-1873; Muhammad Rašíd Ridá, 1865-1935), také o reformách osmanské říše, tedy o tzv. tanzimatu (mezi lety 1839-1876). No a pochopitelně pečlivě nám byly předloženy počátky islámského radikalismu, zvláště s význačnými jmény, jakými jsou zakladatel Muslimských bratří Hasan al-Banna (1906-1949) či Pákistánec Sajjid Abú'l-A'lá Mawdúdího (1903-1979). Zajímavá a signifikantní osobnost byl Sajjid Qutb (1906-1966), který byl původně horlivým přívržencem sekularismu, ale po studiích v USA, lépe řečeno po zkušenostech se západní sekulární společností se proměnil v zarytého nepřítel všího západního a stal se ideologickým vůdcem Muslimského bratrstva v Egyptě.

Milí přátelé všechna tato fakta si necucám ze své obrovské paměti, ale ze studijních materiálů, které mi leží ze na mém pracovním stole. Nestihl jsem ještě ani uklidit. Zkoušku jsem měl včera a něco Vám o ní povím.

Týden před zkouškou jsme dostali 19 otázek, které se víceméně zaměřovaly na zběžnou znalost dané epochy, dynastie, myslitele. Návod byl jednoduchý: připravit si jednu otázku, kterou před zkoušejícím zodpovím. Druhou otázku vybere při zkoušce zkoušející sám.

Celkem byli čtyři zkoušející: ředitel Dar Comboni p. Richard John Kyankaaga MCCJ, představený comboniánů v Egyptě p. Paul Annis MCCJ, celosvětově uznávaný odborník na muslimskou mystiku p. Giuseppe Scatollin MCCJ a tzv. Bílý otec, tedy člen Společnosti misionářů Afriky p. Felix Phiri M.Ar..

Všichni prváci jsme byli rozlosováni do čtyř skupin, tedy každý zkoušející měl cca 6 adeptů. Byl jsem vylosován k Giuseppe Scatollinimu. Tohoto kněze misionáře mám velice rád. Je to italský combonián, kterému chybí jen pár let do sedmdesátky. V budově naší školy má svou pracovnu s úžasnou knihovnu, kam za ním chodí i muslimští studenti z různých káhirských univerzit. V Káhiře žije asi 40 let. Bydlí na faře u sv. Josefa, tedy každý den kolem jedenácté večerní, když skončí svou badatelskou práci, vydá se přes školní hřiště a pár klikatých chodníčků podél palem a keřů do budovy fary, kde má svoji soukromou místnost, ve které bydlí. Chodím často na jeho italské mše, jeho kázání bývají velice jednoduchá, krátká a věčná, přičemž nic neztrácejí na hloubce a moudrosti.

Pojďme však ke zkoušce. Byl jsem vylosován na prvním místě, tedy rovnou v 8:30 jsem nakráčel do místnosti, kde se mne p. Giuseppe chystal zkoušet. Jeho první slova byla: „Kde máš hruškovici“? Chtěl bych zdůraznit, že slovo „hruškovice“, pronesl česky s mírným severoitalským přízvukem. On je totiž světa znalý a v ČR již byl, chutná mu pivo Plzeň a právě hruškovice (o Vánocích jsem mu lahvinku tohoto moku pořídil, měl z toho velikou radost). Nyní při zkoušce se však dožadoval i druhé lahve. A protože jsem druhou lahev neměl, zkouška zřejmě i podle toho nedopadla nejlépe! Jistě zde trochu přeháním, p. Giuseppe mne jistě neposuzoval podle chybějící lahvinky hruškovice, ale pro odlehčení se mi zdá správné na tyto nepřímé souvislosti upozornit.

První otázku, kterou jsem měl připravenou byla otázka popisu předislámské Arábie. Druhou otázku, kterou mi již položil p. Giuseppe se týkala křížových výprav. Ke všemu jsme něco věděli a něco jsme i řekli. Padre Giuseppe mi však do obou otázek poměrně čile vstupoval a stále chtěl něco doplnit a upřesnit. Stále se dožadoval základních třech bodů, někdy mne vstoupil do rozjeté věty, někdy mne nenechal dokončit myšlenku, někdy neslyšel, že jsem to jméno již použil....

Původně jsem k této zkoušce přistupoval se strachem, zdali má chabá angličtina a koktající italština bude stačit. Z dnešního úhlu pohledu mohu říci, že s jazykem problém nebyl. Nicméně po obsahové stránce to zřejmě nebylo úplně nejlepší. Celkové výsledky nám ani jeden zkoušející neřekl, asi se to dozvíme až na konci roku, když nám bude předložen i náš výsledek z psané a odevzdané práce, což musíme učinit tuším do konce dubna. Osobně si však myslím, že jsem při zkoušce neprojevil nějak velkou znalost obou otázek. Zřejmě ani má angličtina nebyla moc jasná, když mne stále doplňoval. Zkrátka mám velice smíšené pocity a očekávám dosti mizerný ba přímo chabý výsledek.

Myslím si však, že mne všichni znáte a víte, že nejsem a nikdy jsem nebyl šprtem. Nikdy jsem nebyl nijakým zásadním premiantem, nikdy jsem nebyl tím, který by školou procházel bez bolestně a bez ztrát trocha krve. Vždyť např. při maturitní zkoušce z betonových konstrukcí v roce 1998 (studoval jsem semilskou stavební průmyslovku) jsem dostal čtyřku. Vylosoval jsem si totiž první otázku, která zněla: složky betonu. Dodnes nevím, co to znamená. V podstatě jsem při zkoušce mlčel a povídal hodně o vodě a občas i o písku. Předseda komise nějaký inženýr tuším z Hradce Králové byl snad i dotčen, co to za blba chce maturitu na stavební průmyslovce, když ten blb ani neví, co patří do betonu. Nakonec ho zřejmě můj třídní učitel ing. Petr Holubička a má učitelka z předmětu betonových konstrukcí ing. Marie Jínová uchlácholili a dostal jsem za čtyři. Je pravda, že jsem v tomto předmětu byl dostatečně silný spíše v jeho matematických částech, kdy jsme navrhovali - lépe řečeno - projektovali a počítali překlady a stropy, jejich nosnost, možnou zátěž (nebo co jsme to vlastně počítali). Napadá mne však ještě jeden povedený příběh z maturity.

Nemohu nevzpomenout ani na to, jak jsem při maturitě z českého jazyka upálil na kostnickém koncilu Karla Hynka Máchu - pochopitelně k velkému pobavení všech přítomných (dodnes si to moje milovaná češtinářka mgr. Jana Milková velice dobře pamatuje). Ono totiž šlo o to, že jsem si vylosoval český romantismus, tak jsem květnatě hovořil o něčem, co jsme nikdy nečetli (já totiž i v té době, natož pak dnes, měl přečteno moře knih z literatury faktu, ale z beletrie jen dva díly Neználka od Nikolaje Nosova, Děti z Bullerbynu od Astrid Lindgrenové a Poplach v Kovářské uličce od Václava Řezáče). Při maturitě jsem tedy hovořil i o životě K. H. Máchy a paní učitelka Milková mne chtěla pomoci a nahodila mi „na smeč“ tím, že se mne zeptala: „Mácha, představitel romantismu, i v jeho smrti byl kus romantiky. Že ano? Jak zemřel?“ A já suverénně odpověděl: „No oni ho upálili na hranici v Kostnici.“ Na maturitním vysvědčení mám tedy zapsáno z českého jazyka a literatury za tři!

No zkrátka, zkouška z islámských dějin a její nevalný úspěch mne vůbec